

Chương 1

**SỐ ĐÀO HOA CỦA XUÂN TÓC ĐỎ
MINH * VĂN=VĂN MINH
LÒNG THƯƠNG NGƯỜI CỦA BÀ PHÓ ĐOAN**

Lúc ấy vào độ 3 giờ chiều, một ngày thứ năm.

Trong khu sân quần mà bên ngoài là những hàng ruồi kín mít, chỉ có một sân hữu là được hai người Pháp dùng đến. Hai đứa trẻ nhỏ tuổi ẻo oải đi nhặt những quả bóng để nén cho hai người Tây Mồ hôi ướt đầm áo, hai người này cũng chơi ẻo oải như những nhà thể thao bất đắc dĩ khác.

- xanh ca! (1)

- xanh xít! (2)

Những câu hô như vậy chen lẫn những tiếng bồm bộp của những quả bóng bị đánh đi, như giữ nhịp cho khúc âm nhạc của mấy vạ con ve sậu

Ngoài đường ở vệ hè, một người bán nước chanh, ngồi chồm chồm trên càn xe, đương nói chuyện với một người bạn đồng nghiệp.

- Quái, thứ năm gì mà vắng thế!

- Chốc nữa họ mới lại chứ? Bây giờ mới hơn ba giờ. Từ hôm nay trở đi, họ tập gấp, chắc ngày nào cũng phải luyện chứ chả cứ thứ năm thứ bảy hay chủ nhật ...

- Thế à? Sao biết?

- Mê đi! Ba bốn tháng nữa, đức vua ra đây, lại còn gì! Chuyến này sẽ có cúp oai ghê ... Các anh các chị gọi là tập mưa mật.

Trên hè, dưới bóng cây gạo, một ông thầy số đã có tuổi ngồi bình tĩnh nhìn cái cháp, nghiên mực, miếng son, ống bút, với mấy lá số tử vi mẫu, thỉnh thoảng lại ngáp một cái như một nhà triết học chân chính. Cách đây mười bước, Xuân Tóc Đỏ ngồi tri kỷ với một chị hàng mịa Thương mại Không! Ấy là một cuộc tình duyên, với, hơn nữa - theo lối gọi của những ông làm báo - một cuộc tình duyên của Bình dân (chữ B hoa).

Là vì Xuân Tóc Đỏ cứ sẵn số đưa tay toan cướp giật ái tình ...

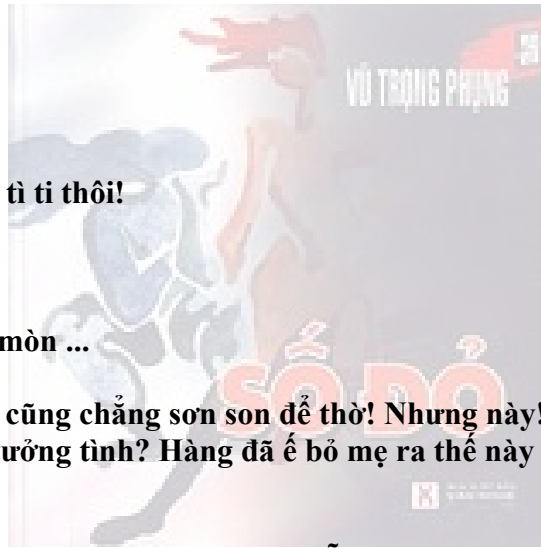
- ... Cứ ỡm ờ mãi!

- Xin một tí! Xin một tí tí tí thôi!

- Khi lắm nữa!

- Lẳng lơ thì cũng chẳng mòn ...

- Thật đấy. Chính chuyên cũng chẳng sơn để thờ! Nhưng này! Duyên kia ai đợi mà chờ? Tình kia ai tưởng mà tơ tưởng tình? Hàng đã ế bỏ mẹ ra thế này này, mua chẳng mua giúp lại chỉ được cái bộ ếm ...

Xuân Tóc đỏ đứng phăng lên, anh hùng mà nói dối:

- Đây không cần!

Chị hàng mía lờm dài một cái, cong cớn:

- Không cần thì cút vào trong ấy có được không?

Xuân Tóc Đỏ lại cười hí hí như ngựa rồi ngồi xuống ...

- Nói đùa đấy, chứ đây mà lại chả cần đấy thì đấy cần đếch gì đây Thôi đi, làm bộ vừa vừa chứ ... Bán một xu nào

- Ủ! Ủ! Đưa tiền ngay ra đây xem!

Rút ở túi quần sau một cái mù soa, cởi một nút buộc như một cái tai lợn, Xuân Tóc Đỏ đập đồng hào ván xuống thêm gạch xi măng đánh keng một cái rất oanh liệt.

Trong khi chị hàng mía cầm một tấm để róc vỏ thì Xuân lải nhải tự cô động cho mình:

- Năm hào còn hai đấy! Tối hôm qua mất ba hào Thét bạn cẩn thận ... Hai hào vé đi tuần trong Hý viện rồi lại bát phở tái năm. Chơi thế mới chánh chứ? Công tử bột thì cũng chúa đến thế là cùng ... Ấy ăn tiêu rộng như thế mới chết! Đây bảo đấy về đây phải lo thì khỏi ăn chơi, thì đấy mãi chả nghe!

Chị hàng mía làm thình, Xuân nhồm nhoàm nhai mía, lấy bã ném vào một cái cột đèn. Sau cùng, hấn chùi tay vào quần, đứng lên vươn vai ... Chị hàng mía đưa trả hào chín tiền thừa thì hấn khoanh hai tay sau lưng không nhận.

- Bỏ hộ vào túi quần ... Thọc tay vào!

Bực mình, chị hàng để tiền dưới đất thì hấn cúi xuống nhặt lấy vậy

- Chả nười mẹ gì cả! Than ôi cái cảnh đêm thu tịch mịch càng làm như gọi khách đa sầu!

Vừa hát mấy câu cải lương Nam Kỳ, hấn vừa đồng đánh tiến đến chỗ ông thầy số. Hấn đứng nhìn ông già hồi lâu như một anh dân quê lần đầu đứng trước cái chuông khỉ của bà Bé Tý, rồi nói lớn:

- Xem một quẻ đây!

Ông cụ tỉnh cơn ngủ gật tức khắc, lôi ngay cái bút lông gài ở tai xuống nhanh nhẹn chẳng kém những thầy cảnh sát lúc biên phạt.

- Hai hào! Hai hào một lá, có bằng lòng thì

- Một hào đấy! Bói rẻ còn hơn ngồi không.

- Ủ, thì đặt tiền đi vậy ...

- Thì đặt! Đây không cần!

Hấn ngồi xuống chiếu, để lên nắp cháp hào chỉ. Ông thầy lấy giấy bản, loay hoay mài mực, nhỏ vài ba bãi nước bọt vào nghiên mực, rồi cầm bút hỏi:

- Ngày sinh, tháng đẻ, nói rạ

- Hai mươi năm tuổi đấy, bố ạ! Tháng mười, ngày rằm, giờ gà lên chuông.

Ông thầy bò nhoài trên chiếc chiếu, trước khi viết lên giấy còn lẩm nhẩm đọc trong mồm và bấm trên ngón tay Xuân Tóc Đỏ khoanh tay quanh hai đầu gối, để cảm tì lên một cổ tay. Ông thầy vừa viết vừa nói:

- Tuần triệt đương đầu kiếp không thân mệnh

Âm dương tuần triệt tại tiên,

Cha mẹ ắt hẳn chơi tiên thuở nọ

Nếu nói đúng giờ thì số này phải bỏ côی sớm.

- Đúng đấy! Đúng!

- Lúc thiếu thời thì cậu vất vả lắm.

- Khá!

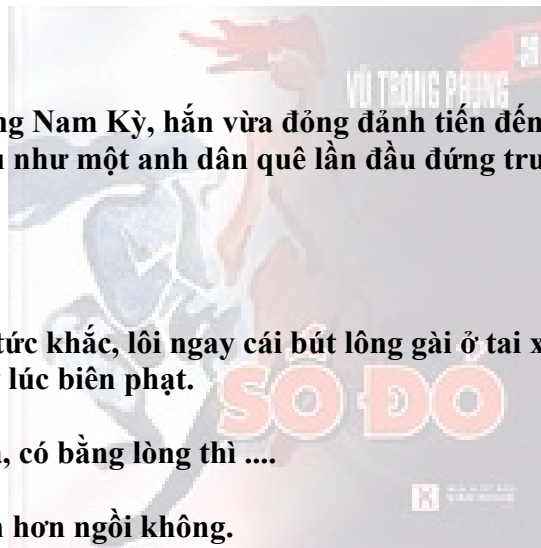
- À, mà số này cũng không xấu lắm đâu

Khốc hư tý ngộ cư quan

Tiếng tăm rậy khắp giang sơn một thời

Sau này danh phận cũng to cơ đấy!

- Được! Thế bao giờ?

- Từ năm nay trở đi đã mở vận đầy
- Chưa thấy gì cả.
- Cuối năm sẽ thấy
- Từ đầu năm đến giờ đã phát những gì?
- Đầu năm đến giờ chỉ phát sao đào hoa thôi ...!
- Thế là thế nào
- Nghĩa là những chuyện giai gái thì dễ ăn thua lắm.

Xuân Tóc Đỏ vỗ tay đôm đốp như những khi nó thấy bọn quần vọt đánh được một miếng hay Rồi nó nói ngậu sị.

- Đúng ghê! Đúng ghê! Hôm qua, lúc tan hát, đi qua ngõ Sầm Công thì có ba bốn chị chạy ùa ra, vây chung quanh, kéo tay, níu áo, tình bỏ mẹ ra ấy! Xin chịu thầy

Rồi quay lại dọa chị hàng mía:

- Phải biết!

Rồi khẽ nói với ông thầy:

- Ngay như con bé bán mía này thì cũng "nước nôi" đến nơi chứ có không đâu! Cụ đoán đáng đồng tiền lắm.

Lúc ấy có một chiếc xe hơi hòm đầu nhọn, đuôi nhọn, đỗ ngay trước cửa sân quần. Cửa xe mở, một bà trạc ngoại tứ tuần mà y phục còn trai lơ hơn của các thiếu nữ, mặt bự ra những son và phấn, tóc đen lay láy nhưng mà quăn quăn, cả người nặng ít ra cũng bẩy mươi cân, nhưng cái khăn vành giấy đúng một hết sức thì lại nhỏ xíu và ngắn ngắn có một mẩu, một tay cầm một cái dù thật tỹ hơn và một cái ví da khổng lồ, tay kia ôm một con chó bé trông kỳ dị như một con kỳ lân, bước xuống đất một cách nặng nề vất vả. Rồi đến một chàng thiếu niên cao ngẩng, gầy đét, lộ hầu, hai mắt như ốc nhồi, tóc cũng uốn quăn. Âu phục lối du lịch, chui ở xe ra đưa tay cho một thiếu nữ mặc quần đùi trắng, tóc búi, giày cao su, tay cặp hai cái vọt, chui ra sau cùng. Cả ba đứng đỉnh vào sân.

Mãi nghe đoán số, Xuân Tóc Đỏ không trông thấy những người ấy. Hắn cứ việc cắt nghĩa mãi cái số đào hoa và hỏi dồn ông thầy:

- Sau này có giàu không? Hay chỉ có danh giá hão
- Giàu thì chả giàu gì nhưng cũng phong lưu

Câu đoán ấy khiến Xuân ta nghĩ ngợi, mơ mộng.

Lúc mới 9 tuổi, nó đã phải đi ở nhờ nhà một người bác họ, họ thúc bá. Bác nó nuôi nó thay đầy tớ và được cả họ khen là nuôi chấy bò cội. Nhưng một hôm nó bị đánh một trận và bị đuổi đi. Bác gái nó tắm, nó đã khoét một chỗ phên nửa để nhìn! Từ đấy, thằng Xuân lấy đầu hè xó cửa làm nhà, lấy sấu ở các phố, cá hồ Hoàn Kiếm làm cơm. Nó đã bán phá xa, bán nhật trình, làm chạy hiệu rạp hát, bán cao đan hoàn tán trên xe lửa, và vài ba nghề tiểu xảo khác nữa. Ánh nắng mặt trời làm cho tóc nó đỏ như tóc Tây Cảnh ngộ đó tạo nó nên một đứa hoàn toàn vô giáo dục, tuy nó tinh quái lắm, thạo đời lắm. Nó mới xin được chân nhật bóng trong sân quần độ trong vòng một năm nay thôi. Nhưng nó đánh quần chóng hay lắm nên được hội viên Pháp và Nam có lòng yêu, được trọng đãi một chút. Mơng tưởng của nó là sẽ có ngày được oai như Chim, Giao 3 nếu hạnh phúc dất đến cho nó một ông bầu. Bây giờ thì nó cam tâm yên phận là một thằng nhật bóng. Tuy nhiên nó cũng mừng đã tìm được nghề ấy, cái nghề tuy hèn nhưng còn có thể hy vọng được chút danh thơm. Bán lạc, trèo sấu, câu cá, làm lính chạy cờ hiệu, những nghiệp ấy chỉ dất đến một chỗ tắc tị. Phong trào thể thao, phong trào bình dân khiến nó lắm lúc tự kiêu tự đắc lạ lùng.

- Cụ trông mặt tôi mai sau có phát được không?

Ông thầy ngắm nghía cái đầu tóc đỏ, cái trán lép, cái quai hàm to, cái nhân trung dài, hai cái tai đầy đặn ấy, rồi gật gù:

- Khá lắm! Hậu vận khá lắm! Chỉ tiếc cái tóc không được đen.

- Mẹ kiếp! Chứ xưa nay có mũ bao giờ đâu mà tóc chẳng đỏ!

Chợt từ sân quần có một đứa bé chạy ra gọi rầm nó lên mà rằng:

- Kia anh Xuân! Không vào đi Tiểu thư đã đến đấy! Không có người, anh không vào đi à?

Xuân Tóc Đỏ hỏi:

- Tiểu thư à?

- Phải! Con Văn Minh có cái thằng chồng ta đặt tên là Cà Kếu ấy mà. Cả con mẹ Phó Đoan cũng đến xem, lại đòi chơi nữa!

Xuân Tóc Đỏ đứng lên, dặn ông thầy:

- Cứ viết đi, rồi chiều hay mai tôi lấy, cụ nhé! Nhớ hộ là tiền rồi! Nào! Vào ken cờ ban 4 với mỹ nhân cho nó hoa đào một thể!

Đi qua chị hàng mía, thằng Xuân cười tình, nháy một cái

- Ở voa 5 nhé! Mai nhé!

Rồi nó chạy vào sân bên tả là chỗ ba người đợi

- Lạy cụ lớn ạ! Lạy ông! Lạy bà!

Cặp vợ chồng Văn Minh khẽ cúi đầu đáp, nhưng bà Phó Đoan nguẩy một cái Thiếu phụ cười, đưa mắt cho chồng. Người này bảo Xuân:

- Bà tôi không thích kiểu cách thế.

Bà Phó Đoan mắng luôn Xuân Tóc Đỏ:

- Anh ngu lắm! Cụ gì? Tôi chỉ mới đáng tuổi là mẹ anh thôi Cụ thì ra để được ra mẹ anh nữa kia à? Mà mẹ anh thì ...

- Lạy bà lớn ạ, cháu lờ lờ, bà lớn tha cho

Sau khi cái con thịnh nộ của một mẹ tây chân chính nguội đi rồi, Xuân cầm cái vợt chạy ra phía sân kia Bộp bộp, ban bay đi bay lại ... Bộ đuôi trắng nõn của cô Văn Minh làm cho Xuân đánh lổi mấy quả đầu, và làm cho cô này có cái ảo tưởng là mình chơi cừ hơn xưa

Vẫn còn hầm hầm, bà Phó Đoan lầu nhầu:

- Cái dân An Nam ngu thật!

Thiếu niên đáp:

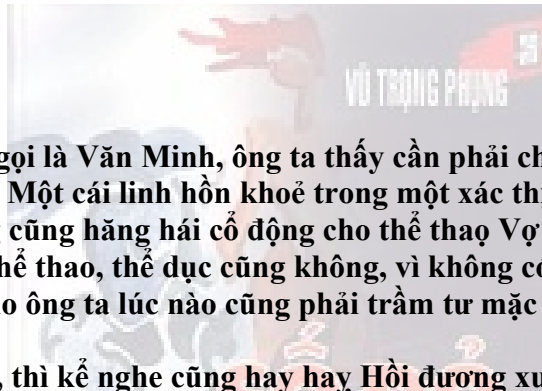
- Di chấp cái hạng ấy làm quái gì!

- Để tôi cũng phải tập thể thao mới được, không có chả mấy lúc mà già.

- Ô! Nếu thế thì Văn Minh tôi xin ký cả hai tay! Thật không hờ di? Di thích tập thể thao Một cuộc đắc thắng của thể thao! Một cuộc tiến bộ của nước Việt Nam! Sự cường thịnh của nòi giống!

Ông ấy nói thế một cách sốt sắng chẳng kém những người gầy gò ốm yếu không hề tập thể thao bao giờ và chỉ xui giục kẻ khác. Nguyên do ông ấy là một du học sinh quay về tổ quốc mà không có một mảnh văn bằng nào cả.

Hình như ở bên Pháp, ông là bạn thân của những nhà chính trị đã từng làm thứ trưởng, thượng thư, văn hào, văn vân, những vị có danh tiếng mà báo chí Việt Nam cũng nhắc nhở tới Sở Liêm Phóng Securité đã cắt hai viên thám tử đi dò ông. Sau ba tháng rông rã hai viên thám tử chỉ thấy những hành tung bí mật của ông là: hút thuốc lá Camel. Về sau ông lấy vợ giàu Có vợ rồi, ông đặt là Văn Minh. Sở Liêm Phóng Securité lại phải một phen lo sợ. Dò mãi mới biết rằng tên của vợ ông là Văn, của ông là Minh thì ông đặt ngay là Văn Minh, tên vợ ở trên tên ông, tên ông đội dưới, cho nó có vẻ nịnh đầm. Thế thôi, chứ ông chẳng phản đối, cũng chẳng cải cách, quốc gia, quốc tế chi chi, cũng không cả.

Từ độ được nhiều người gọi là Văn Minh, ông ta thấy cần phải chủ trương cuộc Âu hoá thì cái tên mới khỏi vô nghĩa. Một cái linh hồn khoẻ trong một xác thịt khoẻ! Phát minh được chân lý ấy rồi, đi đâu ông cũng hăng hái cổ động cho thể thao. Vợ ông trước nhất, rồi đến người khác. Ông không thể thao, thể dục cũng không, vì không có thì giờ! Cái chương trình Âu hoá của ông ta làm cho ông ta lúc nào cũng phải trầm tư mặc tưởng.

Còn lại lịch bà Phó Đoan, thì kể nghe cũng hay hay. Hồi đương xuân, bà bị một người lính Tây hiếp, lúc bà mới ở nhà quê ra tỉnh xem hội Đình Chiến. Sau cuộc hiếp tráp phép đến ngay cuộc hiếp đúng luật, nghĩa là cuộc làm phép cưới. Người lính ấy sau thành một ông Phó Đoan. Ăn ở với nhau độ 10 năm, ông Phó Đoan chết, chết trung thành với nhà nước, chết chung tình với vợ, chết như những người yêu vợ quá sức. Rồi bà lấy một ông phán trẻ được hai năm thì ông chồng nội hoá cũng lăn cổ ra chết. Vì lẽ chưa ai thấy bà có nhân tình, nên những ngọn lưỡi rắn độc phao rằng những ngọn lửa tình do những kẻ chim bà không được đã khêu lên, bà bắt ông phán phải rập tất cả. Bà chính chuyên đến nỗi chồng bà kiệt sức, cạn sức, phải trốn xuống suối vàng.

Hai thiếu nữ Pháp và một thiếu niên Nam vào sân.

Xuân Tóc Đỏ nhường vọt cho đám hội viên.

Một cô đầm đi vào buồng thay quần áo thì Xuân cũng biến mất.

Sân quần ẩm ỉ những tiếng chào hỏi cười nói. Rồi những quả quần bay đi bay lại như đàn dơi bắt muỗi trên không gian ...

Một lát sau, tự nhiên thấy một người Pháp nắm tóc Xuân, lôi nó sềnh sệch ra sân mà tát, mà sỉ vả ... Mọi người xúm lại hỏi. Thì ra nó bị bắt quả tang nhìn trộm một cô đầm lúc cô đang thay váy để mặc quần đùi! Hội nhất định đuổi nó, và không trả lương tháng ấy nữa.

Lúc đó bà Phó Đoan mới nhận ra rằng dân Việt Nam không những ngu mà còn đáng thương. Bà thở dài, ngậm ngùi bảo cháu rể bà:

- Trẻ trung ai chả có khi dại dột? Tha thứ là phải, chấp làm gì thiếu niên? Rõ khô, rõ tội nghiệp! Đuổi người ta như thế mà đành lòng!

1 Năm đều

2 Năm-sáu

3 Tên những vận động viên quần vợt nổi tiếng lúc ấy

4 Quelques balle: đánh một vài quả

5 Au revoir: tạm biệt

Chương: 2

QUAN PHÙ VÀ THÁI TUẾ

THAN ÔI DÂN TA! VĂN MINH, HẠI CHƯA! CẨM VÀ CẨM, CẨM PHẠT

Sau khi đi qua một cái sân vắng ngắt, người lính cảnh sát dẫn Xuân Tóc Đỏ và ông lão thầy số đến một cái buồng nhỏ vạy một vòng khóa, rồi mĩa mai ngọt ngào bảo:

- Mời hai ngài vào !

Trong phòng giam lúc ấy có một lão ăn mày và vợ con hắn, một thằng ma cà bông và một người đàn bà bán hàng rong có một gánh bún chả ế. Người này ngồi dựa tường, hai tay bó gối, giữa hai thúng quà, vẻ mặt đa tư lự, trong khi thằng ma cà bông nằm dài dưới gạch ngáy như kéo gỗ, và ba người của cái gia đình hành khất thì bắt rận cho nhau một cách nên thơ. Cánh cửa bị đẩy đánh sập một cái, tiếng ổ khóa bị xoay lách tách, tiếng giầy viên đội sếp mỗi lúc một xa ... Một ngọn đèn đỏ vì yếu, chiếu một thứ sáng tối tăm cho gian phòng.

Lão thầy số để chấp, chiếu, ô xuống đất rồi ngồi lên chấp để thở hồn hên.

Xuân Tóc Đỏ thì còn đứng lại, hai tay gãi sườn nhìn mọi người một cách trịnh thượng, nhìn phòng giam một cách thản nhiên. Nó bĩu mồm nói:

- Nước mẹ gì ! Bóp với chả bóp ! Phòng giam thì bằng cái lỗ mũi ! Rõ chả biết xấu !

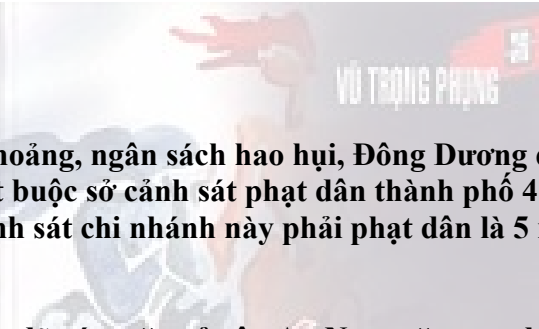
Lão thầy số giương to hai con mắt :

- Có xấu cái đéch ông đây này !

Xuân Tóc Đỏ phân vua ngay với mọi người:

- Ê ! ê ! Rõ thối chữa ! Người ta bảo mình đâu nào ! Người ta bảo nhà nước chứ !

Nó nói vậy là có ý khinh bỉ cái nhà giam. Ty cảnh sát này là một ty sếp thuộc bộ thứ 18 của thành phố mà nhà nước mới đặt thêm ra ít lâu nay thôi. Tất cả nhân viên trong sở cấm chỉ có bảy người: một ông Cẩm Tây, một ông thông ngôn ta, một ông quản cảnh sát, và bốn người lính. Khu vực mà sở cấm có nhiệm vụ trông coi gồm có 16 phố, toàn là phố Tây, có phố dài hàng năm cây số, phố nào cũng có vẻ thái bình. Thành thử mỗi khi bắt phạt được một đám thì nhân viên sở cấm sướng như trúng số độc đắc. Bốn thầy lính cảnh sát phải thay tua nhau đạp xe khắp cả 16 phố như thế mới trong trong nửa năm đã trở nên bốn cua rơ đại tài. Có thầy đã giặt giải Hà Nội - Hải Phòng, có thầy được giải ba giải tư trong những cuộc đua Hà Nội - Sơn Tây, Hà Nội - Bắc Ninh, vòng quanh Hà Nội v.v ... Trong 16 phố ấy chẳng may có khi xảy ra một sự gì phạm vào trật tự thì phần nhiều lại không thấy bóng vía các thầy cảnh sát đâu cả ! Hàng rong, bồi, bếp, phu xe, ăn mày, những người ấy chỉ sau khi thầy cảnh sát đã cấm đầu đạp xe khỏi phố thì mới dám đường, thì mới đánh nhau, chửi nhau ... Vì lẽ tất cả có bốn thầy lính thôi, nên lúc nào ở sở cấm cũng phải có hai thầy, chỉ còn lại hai thầy đi tuần ngoài đường. Mười sáu phố cho hai người, việc tuần phòng thành ra gần như là việc tập đua xe đạp!

Năm ấy vì kinh tế khủng hoảng, ngân sách hao hụt, Đông Dương đại hội kinh tế và tài chính chuẩn y bản dự luật buộc sở cảnh sát phạt dân thành phố 4 vạn đồng. Sở cảnh sát trung ương chỉ cho Ty cảnh sát chi nhánh này phải phạt dân là 5 nghìn, nghĩa là một phần tám số tiền tổng cộng vậy.

Ông Cẩm đã vò bù cả đầu, đã rút soán cả râu An Nam năm nay bị cấm phạt phần nhiều chỉ một ít bồi, bép, phu xe, hàng rong, còn thì toàn người Pháp cả, làm thế nào phạt cho đủ 5 nghìn bạc ? Ông Cẩm, sau cùng, gọi nhân viên trong sở họp một phiên bí mật. Sau cuộc hội họp, ai nấy rất kính phục cái phương kế nhiệm mầu Người bắt đầu cho gia đình dọn cả về khu 16 phố ấy. Thế rồi thì ... trước nhất, chính ông Cẩm Tây bị phạt về tội để chó sống ra đường, hay là vì bà Cẩm quên bảo bồi quét nhà cho đúng phép vệ sinh. Lần lượt đến người nhà ông Thông ngôn, ông quản, bốn thầy lính, người loong toong, người phu lục lộ trông coi cái vườn hoa của sở cấm. Nào là tội đáí đường, tội cãi nhau, tội đi xe đạp không đèn, tội để nhà cửa mất vệ sinh, vân vân ... Thành thử nhân viên sở cấm cứ phạt lẫn nhau văng té đi thôi, phạt nhau như hình có thâm thù với nhau vậy.

Bữa ấy, ông Cẩm Tây đang ngồi đánh máy chữ về một tờ biên bản quan trọng thì có một người lính cảnh sát hấp tấp chạy vào báo một vụ trộm ở nhà một người Tây. Vụ trộm xảy ra từ đêm trước, xong đến lúc ấy sự chủ mới biết. Ông Cẩm Tây chán nản nói bằng tiếng Pháp rằng:

- Trộm thì lại phải giao ra toà, còn phạt gì nữa ?

Rồi ông quay vào bảo viên quản thay quyền ông trong lúc ông ra đi với người thông ngôn ...

Ngồi lại một mình ở phòng giấy, viên quản ngáp như một nhà buôn gặp hồi kinh tế khủng hoảng. Một người đi qua, ông gọi lại chán nản mà rằng:

- Nay, thầy min đơ 1 thầy có buồn không !

Thầy này gật gù như một nhà nho say rượu chán đời:

- Buồn lắm ạ ! Buồn lắm, chỉ muốn chết quách !

Ông quản than thở một cách rên rĩ:

- Chúng ta bị phạt nhiều quá.

Thầy min đơ nhắc lại, âu sầu:

- Thật vậy, chúng ta bị nhiều quá.

- Cái sổ dự toán của công quỹ cần tiền ...

- Mà mười sáu phố của ta cần nhiều dân An Nam tạ

- Thầy có tiếc cái thời buổi ngày xưa, cách đây mười năm không?

- Tiếc lắm ! Mười năm trước đây, dân ta còn ngu

- Ngày nay dân ta văn minh mất rồi, rõ thảm hại ! Thầy phải biết là xưa kia, xã hội tinh những du côn và nặc nô, tinh những người bất lịch sự, chỗ nào cũng phóng uế, cũng đánh nhau Hồi ấy có khi bốn người ngồi cùng một xe ! Họ chửi nhau hàng nửa giờ, đánh nhau võ đầu, nhà cửa của họ thì rác rưởi, nước cống, nước rãnh tung toé, ngập lụt ... Chó của họ cũng chạy ra ngoài đường nhông nhông ... Xe đi đèo, hay không đèn là nhan nhản. Bây giờ mọi sự đã thay đổi cả. Cái thời tốt đẹp của các cụ nhà ta không còn nữa ! Thật là tai hại ! Than ôi !

- Cụ tính ! Bây giờ đến cả thằng phu xe cũng biết luật ! Chả bao giờ chúng quên đèn ! Chả mấy khi chúng đứng giữa đường nghênh ngang ! Chả còn mấy người réo năm đời mười đời nhau ra như ngày xưa nữa ! Bao nhiêu nền nếp của xã hội này thế là hết nhẵn nhụi ! Ngay cả đến trẻ con chúng nó cũng không bậy bạ như xưa ! Đứa nào cũng quần áo bảnh bao đứng đắn lắm, văn minh lắm, trèo me trèo sấu, đá bóng giữa đường, những cái ấy là thôi cả.

- Sinh ra ngay cái báo chí, thật là nhảm quá.

- Chính vậy Dân chúng chỉ vì báo chí mà đâm ra văn minh, không còn cấm phạt nhiều như trước nữa

- Té ra chúng ta, chúng ta lại thành ra cấm phạt !

- Ô ! ô ! Thế thì thật là một sự trái ngược không thể tha thứ được ! Chúng ta là ... chúng ta là lính cảnh sát !

- Tôi, tôi là một nhân viên quản nữa kia thưa thầy ! Saprستی 2! Thật thế, nếu thỉnh thoảng ta không dục vào một cuộc đua xe đạp thì có thể nói là cuộc đời như thế này là từ từ hạ màn mất rồi !

- Mà báo chí thỉnh thoảng không đăng tên, đăng ảnh chúng ta lên trang nhất thì thật là không thể nào tha thứ được cho báo chí !

- Thế nào ? Chủ nhật sau, thầy có dự cuộc đua Hà Nội - Hà Đông không?

- Có chứ ! Cụ tính mỗi ngày bốn lượt đạp 16 phố mà cấm gậy sự gì đáng biên phạt để mà nghỉ chân, như thế quá tập trên vòng đua rồi còn gì ! Chả dự cuộc cũng uống ! ... Nhưng mà, cụ quản ạ, nếu dân ta tiến bộ đó không phải là một lẽ để chúng ta cứ nhè người nhà của nhau mà biên phạt lẫn nhau ! ... Cái khoản 5 nghìn đồng trong sổ dự toán là vô nghĩa lý ... tôi ... tôi phản đối !

Viên quản sợ hãi đứng lên, xua tay:

- Chết ! chết ! Khéo không mà thầy lại bắt tuân thượng lệnh bây giờ ! Thầy thử hỏi ngay bà đầm vợ ông Cẩm xem ! Bà vui vẻ kêu thán trước bị ngót hai chục bạc, không phàn nàn gì cả.

Thầy lính vẫn hậm hực:

- Thôi, thế thì tôi chỉ còn cách li dị vợ tôi mà thôi !

- Chết nổi ! Tại sao thế ?

- Tôi đã dặn nó thỉnh thoảng phải bảo trẻ nhỏ ra ném sấu ngoài phố, không thì để nhà cửa cho rõ bản thủ, cống rãnh cho nó ngập lụt, cho thầy mintoa 3 thỉnh thoảng biên phạt, thì tôi mới có dịp phạt lại vợ thầy ấy, thế mà nó cứ để con tôi ngoan như bụt, nhà cửa sạch như lau, như chùi ! Con khôn nặn, con ác phụ !

Trước một cảnh ngộ khó xử, viên quản không dám phê bình nữa Muốn lảng chuyện, ông ta bảo người lính xuống nhà giam tạm, lôi bọn người bị bắt lên lấy cung.

Thầy mindơ mở cửa phòng giam giữa lúc Xuân Tóc Đỏ khẩu chiến với ông thầy số.

- Ừ ! Gai nhọn lắm thì chết ! Cho mà bị bắt ! Tôi chả cần, vì số tôi tháng này Quan Phủ Thái Tuế long đong, tháng ngày chờ đợi cửa công mỗi mòn ! Bị bắt thế này là nhẹ, rồi cũng qua mà thôi !

- Đây không cần ! Không phải nói phét, chứ từ thuở trời đất sinh ra làm người, đây bị bắt về bóp ít ra cũng đã là bận thứ mười lăm.

- Đánh người già cả là hành hung, rồi thì tù !

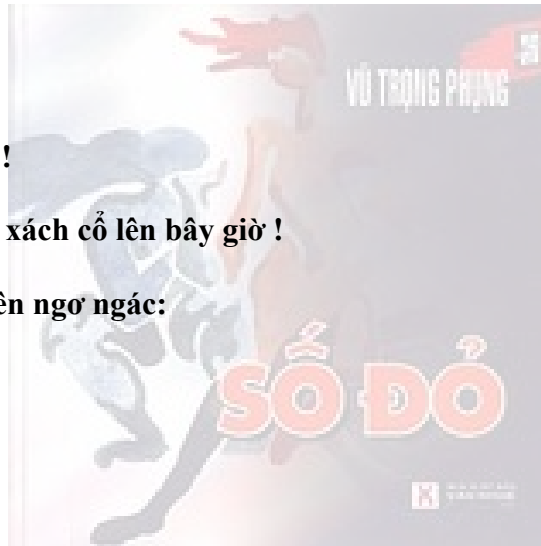
Không nghe, Xuân Tóc Đỏ cứ nói liên thoắng:

- Mà trước kia bị bắt về bóp chính cơ ! Một sở cấm to, oai, trông rợn tóc gáy, có bảy tám ông Cẩm ria mép to tướng, ngực đặc mền đay, ông nào cũng đeo súng lục ! Lại có hàng trăm đội xếp dùi khui sơn trắng, cầm những xích to tướng, mà dè bó 4 thì cửa gióng sắt như chuông hồ, tinh những muỗi với rệp, giam được hàng vài trăm người ! Chứ bị bắt vào cái bóp nhỏ này, phòng giam như cái lỗ mũi giam được có vài người thế này thì ... nước mẹ gì !

Người lính quát:

- Ra cả ! Ra cả ! Ra lấy cung mau ! Im mồm, cãi nhau mãi gì !

Trừ thằng ma cà bông vẫn nằm ngáy o o như sấm, cả bọn đứng lên cả. Người lính phải lấy chân lay nó thì nó nói lảm nhảm:

- Im để người ta ngủ nào !

- Có dậy không ? Ông lại xách cổ lên bây giờ !

Thằng ma cà bông ngồi lên ghế gác:

- Dạ ?

- Đi ra !

Nó đứng lên lầu nhầu:

- Đương ngủ ngoài đường thì bắt vào bóp, đương ngủ ở bóp thì gọi dậy bảo đi ra ! Rõ lắm chuyện.

Bọn người ấy ra khỏi phòng giam, qua sân bước vào phòng giấy Viên quản thấy Xuân Tóc Đỏ ăn mặc hơn cả (cái quần Tây, đôi giày cao su, cái áo lót cụt tay) thì hỏi nó trước tiên:

- Anh này ! Tội gì ?

Ông thầy số nó ngay:

- Bấm quan lớn, nó đánh con.

Xuân Tóc Đỏ cãi:

- Không phải đánh, tôi chỉ định bóp cổ lão !

- Nó thụi con hai cái đau quá rồi mới bóp cổ ...

- Con chưa thụi, mà cũng chưa kịp bóp cổ thì lão đã kêu nặng lên !

Viên quản đập bàn:

- Im ! Im ngay ! Để bản chức hỏi đã. Ai phải, ai trái ? Đầu đuôi ra sao Anh này, đánh người vì lẽ gì ? Khai ra ?

- Bấm lão ăn không ăn hồng, đánh lừa của con một hào Lão đoán số sai cả, đòi tiền lại không trả ! Con muốn dè lão để lấy lại chứ không có ý đánh.

- Có xem số không ? Có nhận một hào không ?

- Bấm quan lớn, lá số con đã lấy rẻ có một hào, đoán câu nào cũng trúng cả mà nó còn muốn đòi tiền lại

- Sai bét cả, bầm quan lớn ! Lão kêu tương lai con khá lắm, thế mà vừa đoán xong thì con mất việc.

Viên quản lữ mắt nhìn ông thầy số:

- Đoán thế mà đòi lấy tiền !

- Bầm tương lai là mai sau, chứ có phải ngay lúc ấy đâu ? Con nghiên cứu mười năm lý số, đoán như Thánh như Thần, có khi nào sai ! Mà con được xem hầu quan lớn bữa nào đâu mà quan lớn đã quở con đoán sai !

Viên quản lữ mắt nhìn Xuân Tóc Đỏ:

- Người ta nói phải đấy chứ ?

Thầy số nói luôn:

- Như tướng quan lớn đủ biết ! Cung quan lộc tốt, hét ra lửa, mi trường quá mục, nhiều anh em, lại có thuy châu, hậu vận sẽ giàu lớn !

Viên quản lữ Xuân Tóc Đỏ lần nữa :

- Người ta đoán hay đấy chứ ? A lê ! Phạt anh ! Anh can tội đánh người, mà lại người già cả ! Phạt một đồng tám ! Tha ngay cho ông thầy số này ra ! Còn người kia đưa thẻ xem.

Ngoài đường có tiếng xe hơi đỗ. Bà Phó Đoan bước vào, túm túm chào hai người thay mặt nhà nước. Cả hai người này vốn vã như nhà buôn tiếp khách sộp. Là vì bà Phó Đoan hay để chó sổng ra ngoài đường nhiều hay bị phạt, kể trong cả 16 phố. Thành thử sờ cằm nhớ ơn bà chẳng kém một hiệu buôn ế ẩm với một bà khách quen. Viên quản hỏi:

- Bà muốn gì, chúng tôi sẵn lòng ...

- À, tôi đến nộp phạt cho một người nhà. Nó đây rồi, xin cụ tha cho

Viên quản xoa tay Thầy lính mindơ nói:

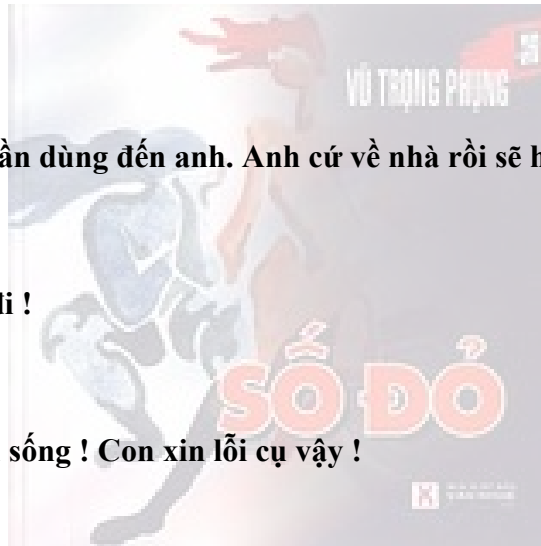
- Vâng, bà nộp tiền ngay cho

- Bao nhiêu thế ạ ?

- Một đồng tám.

Thầy mindơ vào ngồi bàn giấy viết biên lai Xuân Tóc Đỏ ngăn người ra, không hiểu ... Nó kính cẩn hỏi:

- Bầm bà lớn, sao bà lớn lại thương con như thế ?

- À, rồi biết ! Chúng tôi cần dùng đến anh. Anh cứ về nhà rồi sẽ hiểu Anh có việc làm rồi !

Lão thầy số phân bua:

- Đấy nhé ? Bảo sai nữa đi !

Xuân Tóc Đỏ quay lại:

- Đúng thật ! Cụ là thánh sông ! Con xin lỗi cụ vậy !

Bà Phó Đoan hỏi:

- Cái gì ?

- Bẩm bà, thầy số hay lắm !

- Thế à? Thế thì cũng lên xe về xem cho tôi, đi !

Giấy biên lai đã xong. Bà Phó Đoan trả tiền. Ông thầy quay vào phòng giam lấy khí cụ rồi ra, theo Xuân và bà Phó lên xệ Viên quản tiền ra tận cổng nói:

- Xin cảm tạ ! Lần sau xin quý khách chiếu cố.

Nói xong ông ta mới tung hứng chợt nhớ ra đây là sở cấm, chứ không phải là hiệu bánh Tây của bà quảnh ở nhà.

1 1002 (số hiệu của người cảnh sát)

2 Tiếng văng tục, lời rủa

3 1003 (số hiệu của người cảnh sát)

4 Phòng giam

Chương: 3

**CON GIÒI, CON PHẬT
QUÝ CỘC TỬ PHỤC SINH
MỘT CÁI GHI ÂN**

Sau mấy tiếng còi un un dữ dội nghe như tiếng gầm của một thứ lợn rừng kỳ quái, chiếc xe chờ ba phút thì có một tên gia nhân chạy ra mở toang hai cánh cửa sắt, đón xe từ từ vào sân. Những cây liễu, cây phù dung, cây xương rồng lão, cỏ tóc tiên, những đôn sù, những luống hoa lạ, hiện mập mờ dưới ánh đèn điện ở ngoài phố chiếu vào vườn của cái nhà tây đồ sộ kiểu biệt thự ... ngàn ấy thứ kích thích rất mạnh vào tâm trí của Xuân. Lần đầu ! Nó cảm thấy đời nó từ nay mà đi dễ thường đã vào một kỷ nguyên mới Còn ông lão thầy số thì cứ thỉnh thoảng lại lườn nó một cách đặc chí và trợ lực cho sự lờm nguyệt của ông bằng

cách lấy khuỷu tay thích vào mạng mỡ Xuân Tóc Đỏ đánh hự một cái Ngồi cạnh người tài xế trầm ngâm, Xuân không dám phản đối lại bằng cách gì.

Xe đỗ trước mười hai thêm xi măng. Người tài xế xuống mở cửa xe Bà Phó Đoan dù Nhật, ví da, và chó bước xuống. Ông lão thầy số cũng ôm lấy chấp, ô và chiếu ... Xuân xuống sau cùng ... thì chiếc xe quay vào nhà chứa xe Một người đàn bà mà y phục tỏ ra là gia nhân vội chạy xuống đỡ những cái đồ công kênh cho bà chủ. Bà này hỏi:

- Cậu đâu ? Cậu làm gì ?

- Bấm ... cậu tắm.

- Cậu tắm à? Thế cậu xoi com chưa

Rồi không đợi trả lời bà quay lại sau, bảo:

- Chị Ba ! Sao chị lại để cậu ấy tắm ở đây thế này Ai lại sênh sênh ra thế !

- Bấm ... cậu vòi thế, không chiều thì cậu lại khóc !

Trong cái chậu thau khổng lồ, một cậu bé to tướng béo mũm mĩm, mặt trông ngẩn ngơ, giá đứng lên thì ít ra cũng cao lớn hơn một thước tây, ngồi vầy nước như một đứa trẻ lên bạ Chung quanh cái chậu thau có vô số đồ chơi bày la liệt ... Nào là con chó bông, con búp bê, cái ô tô, cái tàu bay, cái kèn ... Bà chủ vừa đặt con chó xuống vừa nhanh nhẩu nói:

- À cậu tắm ! Cậu của me ngoan. Me đi vắng, ở nhà có đứa nào đánh cậu không ? Loulou Huýt! Huýt ...

Bà Phó vừa huýt hai tiếng còi thì con chó đã giơ hai chân trước lên, run run hai chân sau, cố đứng, lưỡi lè dài, ra ý chào cậu bé ngồi tắm. Cậu này đang bồn thần vầy nước bắn toé ra xung quanh chậu, thấy thế thì cau mặt, nguẩy đầu một cái mà rằng:

- Em chã !

- Thôi thế me xin lỗi cậu vậy ! Me thơm cậu nhé !

- Em chã !

Bà Phó đứng tần ngần hồi lâu, lại hỏi:

- Thôi thế cậu cứ tắm cho ngoan rồi vào ăn com với me nhé ?

- Em chã !

- Ờ, thế thì thôi vậy. Thế cậu yêu me thì cậu thơm me đi nào

Tức thì cậu bé đứng lên ... Chao ôi! Cậu bé nhưng mà cậu đã nhón lăm. Trần truồng, nòng nòng, cậu đứng lên cao tòng ngồng mà hôn mẹ. Cảnh tượng ấy nếu không có cái giá trị quái gở, ít ra cũng hay ho chẳng kém một tấm ảnh khiêu dâm! Cậu con bà Phó, theo lời bọn gia nhân kém giáo dục, thì đã "đu tư cách" lăm rồi! Muốn xoá sự ngạc nhiên trên mặt Xuân và ông thầy số, bà này quay lại hợm hĩnh phân bua:

- Con giỏi con Phật đấy !

Thầy số hiểu ngay đó là một ông con cầu tự, chỉ có Xuân là hãy còn ngẩn mặt ra Bà Phó quay vào nhà. Chưa chi lại thấy tiếng khóc chu chéo sườn sườn của cậu bé. Bà quát :

- Chị ba đâu !

Cậu bé gào thét:

- Cậu vào mí cơ! Cậu vào mí !

- Chị ba ! Mau lên, lau cho cậu rồi công cậu

Trên lưng người đàn bà, cậu bé không lồ ấy còn ngây ngô rún rẩy bắt chước người cười ngửa, miệng kêu: "Nhong ! nhong ! nhong!"

Thấy chướng mắt quá thể, Xuân không thể chịu được. Nó lăm bằm trong cổ họng: "Mẹ kiếp! chứ con với chả cái !" Đến cửa phòng khách, bà Phó chỉ tay:

- Các người ngồi đây chờ tôi

Rồi bà vào một buồng khác.

Trong khi chờ đợi, hai người này cứ thấy cậu bé nhón tướng ấy, mặc áo nhưng không mặc quần, ngẩn ngơ lộ đầu vào cười, rồi lại giấu mặt đi, rồi lại lộ mặt vào, rồi lại cười ... Cái áo lá bằng lụa mỡ gà, trước ngực có dấu ấn son đỏ to tướng, sau lưng cũng thế. Chung quanh cổ, một cái vòng vàng đeo nặng chũu, một chiếc khánh vàng với một cái gôi quạ. Thấy tiếng chị ba nói như van lơn:

- Cậu Phước mặc quần vào, đi

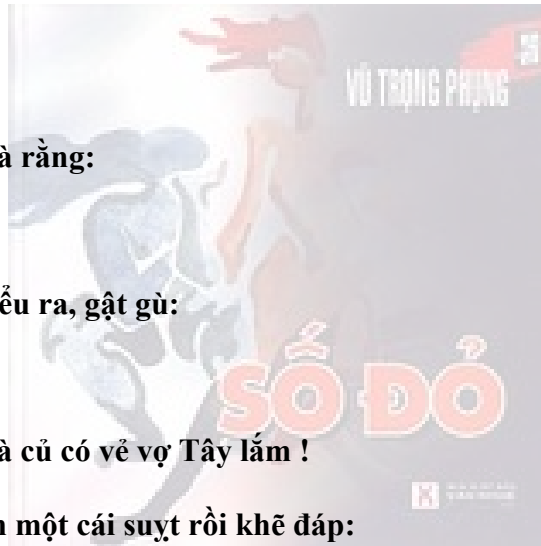
- Em chã !

- Mặc quần vào, không ông ấy cười cho, đi !

- Thế bắt ông ấy cho em chơi nhé?

- Ủ, mặc quần đi thì tôi bắt cho mà chơi!

- Em chã!

Thầy số đá chân Xuân mà rằng:

- Dích con cầu tự thật!

Đến bây giờ Xuân mới hiểu ra, gật gù:

- A, à !

- Này, quái nhỉ ! Trông bà cũ có vẻ vợ Tây lắm !

Xuân để tay lên mồm làm một cái suýt rồi khẽ đáp:

- Chính đấy

Ông thầy số thì thào:

- Thế sao lại có con cầu tự An Nam ?

Chưa kịp đáp, Xuân đã nghe thấy giọng bà Phó:

- Cậu ơi ! Cậu yêu quý của mẹ ơi, cậu mặc quần áo vào, chóng ngoan ...

Rồi bà vào Lần này thì bà đã bỏ cái áo dài, cái khăn vành dây. Cái áo lụa mỏng dính bên trong lại không có cóóc-sê, cái quần lụa mỏng dính, làm cho bà chẳng khác gì một tít đồ của chủ nghĩa khoa thân và làm cho thằng Xuân cảm thấy như mình là một đứa con nhà vô giáo dục. Ông thầy số đứng lên để thủ lễ một chút. Bà Phó hỏi:

- Thầy xem số hay xem tướng?

- Bấm ... cả hai thứ ạ.

- Đẳng nào đúng ?

- Xem số thì đúng hơn.

- Xem cho tôi một quẻ đi !

- Bấm bà lớn cho biết ngày sinh tháng đẻ ...

- À, thế thì tôi quên, không nhớ rõ.

- Bấm thế để xem tướng vậy, nhưng sợ không được kỹ lắm bằng xem số.

- Ủ! Được! Cứ việc ...

- Bẩm bà lớn tốt lắm, mười hai cung phi chỉ đáng phàn nàn một cung. Bẩm ấy là cung phối hợp, nghĩa là cung chồng. Gò má hơi cao

Bà Phó cau mày một lúc nói có ý gắt:

- Sao Phàn nàn cái nỗi gì? Ông Đuan nhà tôi xưa kia tử tế với tôi lắm. Mà ông Phán nhà tôi cũng thế, cũng trung hậu lắm. Lúc ông Phán nhà tôi chết cũng còn kêu là yêu thương tôi Ở đời này, mấy ai đã hai đời chồng được như thế?

- Bẩm vâng ... Nhưng mà theo lối cổ thì thế là lưỡng độ, mà đã phải bước đến hai bước thì là đáng phàn nàn.

- À, có thể chứ ! Nhưng mà theo lối kim thì mấy đời chồng cũng được, miễn tử tế thì thôi Cụ đoán đúng đấy !

- Tính nét bà thì nhân đức, hay thương người

- Cụ đoán hay lắm !

- Cung tài bạch tốt, cung điền trạch càng tốt, mà cung mô mã tổ tiên, thì bẩm ... nhờ phúc ấm ... dễ thường được đất.

- Thế đường tử tức thì ra sao

- Cũng tốt lắm, nhưng mà hơi hiếm.

Bà Phó lại ra ý không bằng lòng mà rằng:

- Sao lại hiếm? Chẳng gì tôi cũng có hai đứa con rồi! Cô Jannette nhà tôi hiện đã đi học, sắp thi tú tài, mà cậu Phước đây thì hay ăn chóng lớn, ba tháng nữa thì đúng mười một tuổi Hai đứa con sao lại là hiếm?

- Bẩm nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô ... Bao nhiêu con gái thì, theo lời thánh dạy, cũng chẳng đáng kể. Còn con trai mà một có cậu thôi, theo lời thánh dạy, thế cũng là hiếm.

- À, ra có một con trai thôi thì cũng là hiếm.

- Bẩm bà lớn, liệu bà lớn có còn muốn đi bước nữa

- Thôi! Tôi đã nhất định ... nói có vong hồn ông Đuan với ông Phán nhà tôi chứng giám cho, tôi đã nhất định thủ tiết với hai ông! Là vì tôi tuy còn trẻ măng thật, nhưng cũng mang tiếng là già rồi! Chỉ còn nên ở vậy nuôi con thôi

- Bẩm cung tử tức do thế mà là hiếm.

- Cụ đoán hay đấy Thế số cậu Phước thế nào ? Ấy cái đức Phật chùa Hương cho cậu xuống

với tôi đã hơn mười năm. Tôi chỉ lo ...

- Bẩm tốt nhất ! Số cậu là hưởng thụ, suốt đời nhàn hạ mà hưởng cả phú lẫn quý, lẫn khang, lẫn ninh.

Bà Phó cúi đầu một cách kính cẩn, khẽ nói:

- Tôi, tôi cứ sợ mình người trần mắt thịt, không biết chiều ý cậu thì cậu lại đòi về.

Thầy số sốt sáng cái:

- Chả lo ! Trông qua tướng mạo đủ biết ! Tướng cậu thọ lắm, mà bà lớn nhờ có cậu nên sự thịnh vượng lại càng bền vững.

- Hay! Hay! Cụ đoán số thế thì tuyệt nhất trần đời !

- Bẩm nếu bà lớn nói rõ ngày sinh tháng đẻ thì tôi sẽ lấy lá số Tử Vi, thì có thể biết những sự xảy ra hàng năm, hàng tháng, hàng ngày ...

- Thế nữa kia ư?

- Bẩm vâng. Xem số thì kỹ hơn xem tướng.

- Thôi, thế cụ về kéo khuya, nay mai cụ lại chơi giúp cái việc ấy cho tôi nhé ! Chị ba đâu Tiễn cụ một đồng bạc xe cho tôi để cụ về! Thế nào cụ cũng lại coi hộ cho tôi đấy!

- Vâng, vâng. Bẩm lạy bà lớn, nay mai chúng tôi sẽ đúng hẹn.

Ông thầy cấp ô, chiếu, chấp đi khỏi, thì bà Phó hỏi Xuân:

- Anh này, anh có biết tôi đã làm gì cho anh không?

Hốt hoảng lúng túng mất vài phút, Xuân mới nói:

- Dạ, bẩm bà lớn, nếu không có bà lớn thì chúng tôi phải giam tại bóp.

- Ủ, anh cũng biết ơn đấy

- Bẩm, cái ơn ấy thì chả đời nào con quên được.

- Anh đừng xưng con với tôi! Tôi là người văn minh, không phân biệt giai cấp, không chia rẽ sang hèn ...

- Bẩm vâng.

- Thế anh còn bố mẹ không?

- Bẩm, tôi bỏ cô cả bố lẫn mẹ từ sớm.

- Tội nghiệp! Thế anh đã có vợ con gì chưa

- Bẩm chưa ...

- Tội nghiệp! Thế là tốt lắm! Bây giờ thời buổi khó khăn, cũng không nên vợ con làm gì vội
Thế anh có biết tôi gọi anh đến đây làm gì không?

- Bẩm chưa ạ. Chúng tôi chờ xem bà lớn phán bảo những gì.

- Tôi thì vốn người nhân đức, hay thương người. Mà anh thì cũng đáng thương, đương làm ăn mà bỗng mất việc thế ắt là khổ. Sao anh dại thế? Vẫn biết vào tuổi trẻ trung thì thường tình nghịch như anh, nhưng mà phải xem người ta có ưng thuận thì hãy ... Thế chứ?

Xuân ngần ngợ mà rằng:

- Bẩm, con có hiểu gì đâu. Tự nhiên người ta đánh con, người ta đuổi con, người ta áp chế ...

- Thôi đi, anh đừng chối!

- Con ... tôi có chối cái gì đâu

- Thế anh bị đuổi vì lẽ gì?

- Tôi đang sửa soạn khăn bông, thùng tắm cho các hội viên, đương lúi húi làm lụng, thì ông Tây ấy vào lôi ra đánh mắng ...

- Chứ không phải anh đương ...?

Một cách ngây thơ thành thực nhất đời, Xuân đáp:

- Tôi đương bịt một cái lỗ ống chì trong buồng tắm của hội quán!

- Ô! Ô! Thế ông Tây ông ấy bảo anh có phạm một tội, sao anh không cãi

Xuân đỏ mặt hồi lâu rồi áp ứng:

- Bẩm ... bẩm ông ấy buộc những tội gì thì nào tôi có biết tiếng Tây đâu

Bà Phó Đoan đứng ngăn người ra, nuốt sự thất vọng đánh ực một cái

Bà nhớ lại mấy cái tên, cái làm từ xưa kia ... Từ khi bị hiếp, những cảm giác tê mê hiểm có rất khó tả, rất kỳ quái, cứ theo mãi bà như bóng theo người, lâu dần, việc ấy thành một ám ảnh. Bà vẫn ao ước được - bị hiếp nữa mà không bao giờ cái dịp hiểm có ấy lại tái hiện.

Thành thử bà chỉ có hiếp chồng chứ quả thật - nói có quỷ thần hai vai chứng giám - bà chẳng được - bị chồng hiếp cho lần nào

Sau khi đọc bộ Kim Anh lệ sử thấy nói ở cái chùa tỉnh ấy, sư mô cứ vờ là Phật để xuống bán con cho những đàn bà cầu tự, bà đã tức khắc dò hỏi, rồi đi ... Bà đã bị tên! Lúc về nhà ông Phán ban con cho bà, chứ chẳng có sư mô quái nào

...

Đến lần này

Trước cái vẻ mặt thật thà của Xuân, bà hơi buồn, nghĩ để thường nó bị đuổi oan ... Bà đã hơi cáu ... Nhưng một ý nghĩ thoáng chạy qua óc bà.

- Anh lên gác này chờ tôi tắm một lát rồi tôi sẽ nói chuyện tại sao tôi bảo anh về đây

Xuân nghe theo ... Hai người lên thang. Đến một cái phòng khách nữa, bà Phó bảo:

- Anh ngồi đây, xem quyển anbum này mà chờ tôi

Rồi bà bào buồng tắm, cách chỗ Xuân ngồi chờ có vài bước chân. Bà cởi quần áo, đội cái mũ cao su bịt kín tóc, vặn máy nước ... Từ cái bông hoa sen kềm, nước trút xuống ào ào! Bà Phó thỉnh thoảng lại vỗ vào bụng, vào đùi bì bạch. Rồi bà, than ôi! trái ngược - bà nhòm qua lỗ khoá xem bên ngoài động tĩnh ra sao ... Thì ra, chăm chú vào quyển sách ảnh, thằng Xuân cứ ngồi nguyên chỗ.

Như thường!

Tắm xong, bà ra, phán một cách uể oải:

- Thôi anh về! Tôi định đến mai thì sẽ mượn anh. Ngày mai anh sẽ đến hiệu Âu hoá tìm cô Văn Minh, thì tôi sẽ nói giúp. Thế nào thì rồi anh cũng sẽ khỏi thất nghiệp.

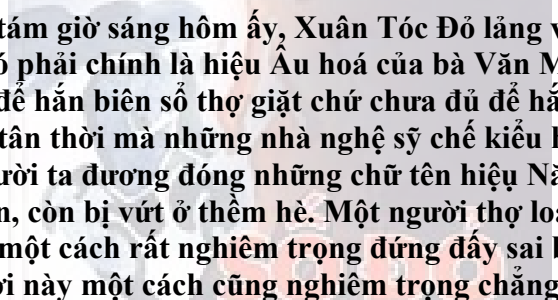
- Bẩm ...

- Thôi, anh không phải là người thông minh! Anh về đi! Mai sẽ biết. Phải nhớ: hiệu Âu hoá, tiệm may phụ nữ.

Xuân Tóc Đỏ ra đi, với mỗi hy vọng chan chứa trong lòng, không hiểu rằng mình đã bị khinh bỉ như một nhà đạo đức chân chính đã bị khinh bỉ.

Chương: 4

**MỘT KHI HOẠN THƯ ĐÃ NỔI DẬY
NGHỆ THUẬT VỊ NHÂN SINH
NHỮNG SỰ CHÉ TẠO CỦA CUỘC ÂU HOÁ**

Theo lời dặn của bà Phó tám giờ sáng hôm ấy, Xuân Tóc Đỏ lảng vảng không dám vào hỏi, vì không dám chắc đây có phải chính là hiệu Âu hoá của bà Văn Minh không. Cái học thức của Xuân Tóc Đỏ chỉ đủ để hấn biên số thợ giặt chứ chưa đủ để hấn đọc những chữ khó đọc như những kiểu chữ tân thời mà những nhà nghệ sỹ chế kiểu hình như để cho không ai đọc được nữa. Lúc ấy, người ta đang đóng những chữ tên hiệu Năm miếng gỗ vuông kỳ quái màu đỏ, mới khô sơn, còn bị vứt ở thêm hè. Một người thợ loay hoay dựng thang. Một thiếu niên xắn tay áo lên một cách rất nghiêm trọng đứng đây sai bảo người thợ, thỉnh thoảng lại gắt mắng người này một cách cũng nghiêm trọng chẳng kém.

Hiệu may này thật là choáng lộn đặc biệt. Ở tủ kính ngoài cùng có ba "hình nhân" tạc bằng gỗ, chính là của Tây phương gửi sang, giống hệt mỹ nhân Tây phương, song bị nhà chủ khéo léo đặt lên đầu những mẩu khăn vành dây hoặc búi tóc đen cho có vẻ là phụ nữ Việt Nam. Mỗi chiếc ma nơ canh ấy phô trương một kiểu áo. Nào là áo cổ bành bẻ cổ tay đuôi tôm để các bà các cô diện phố xá. Nào là kiểu đi tắm để các bà các cô khoe cái mỹ thuật về xác thịt tại bờ biển. Nào là kiểu quần áo trong phòng ngủ để phụ nữ có những thể lực nhắc nhở cho chồng hoặc nhân tình đừng có sao nhãng cái nghĩa vụ tối thiêng liêng của những bậc nam nhi.

Xuân rón rén lại gần chỗ có mấy chữ gỗ. Nó cố nghĩ cũng không sao hiểu nổi năm miếng gỗ ấy là những chữ gì. Có một miếng gỗ tròn thủng một lỗ và một miếng vuông thủng hai lỗ tròn ở giữa. Còn ba miếng nữa lại thuộc hình tam giác, mà lại cũng có lỗ tròn ở giữa nữa, cái đó mới quái lạ cho chớ! Theo cái trí não hạ lưu của nó, Xuân Tóc Đỏ, từ lúc lên sáu tuổi, đã biết rằng cái thẹo mà giữa có một chấm thì chỉ là biểu tượng của một cái vật xấu xa, thế mà thối. Nó đương tùm tùm cười một cách vô nghĩa lý thì chợt thiếu niên mắng người thợ:

- Đầu tiên là cái này! Không, cái tam giác cơ, khỉ lắm!

Người thợ ngơ ngác hỏi:

- Bấm tam giác là cái gì ạ?

Thiếu niên gắt mắng rầm rĩ:

- Con khỉ, tam giác là ... là cái thẹo! Mà cái thẹo thì là chữ Ạ

Người thợ lại cãi:

- Thưa ông lúc nãy ông bảo cái thẹo là chữ Ụ

- Im đi, đồ ngu! Cái thẹo lộn xuôi thì mới là chữ U, còn cái thẹo chổng ngược thì chính là chữ Ạ. Thợ thuyền gì mà không hiểu một tí mỹ thuật gì cả! Nghe đây này: Trước nhất anh đóng cho tôi cái thẹo lộn ngược rồi đến cái thẹo lộn xuôi. Thế là A, U tức là Âu. Rồi thì đến cái miếng gỗ vuông có hai lỗ thủng là chữ H, rồi đến miếng gỗ tròn thủng giữa là chữ O, rồi đến cái thẹo lộn ngược là chữ A, tức là Hoá, nghĩa là của hiệu Âu hoá! Có thể thối mà phải

dẫn đi dẫn lại mãi, thợ vớ thuyên, ngu như lợn!

Xuân Tóc Đỏ vừa sung sướng vì đã tìm thấy chỗ hẹn vừa bất bình ở chỗ bị mắng gián tiếp là đồ ngu! Nó lầm bầm: "Mẹ kiếp, chứ lại chứ vớ chả nghĩa!" Nhưng nó lại để ý ngay đến một thiếu niên khác, Âu phục kiêu đi trèo núi, vừa đến chào thiếu niên trông nom việc đặt bảng hiệu kia Hai người bắt tay nhau, tiếng Tây ngấu sị cả phố.

- Trời ơi, cái óc mỹ thuật của bình dân Việt Nam thật là thảm hại!

- Nói chuyện mỹ thuật với bình dân thì thật phí lời!

- Không! Không! ngài là nhà báo, ngài phải nâng bình dân lên cái nghĩa vụ hiểu biết mỹ thuật mới được. Tôi, tôi là một nhà mỹ thuật, tôi đã hy sinh cả một cuộc đời của tôi rồi!

- Thiết tưởng ảnh hưởng của ngài trong dân gian cũng đã phổ cập đầy chứ!

- Chưa đủ. Còn phải làm việc nữa, dân ta là một dân tộc lười biếng, không chịu suy xét, không muốn tìm mà hiểu những cái khó hiểu của mỹ thuật, cho nên sức hoạt động của tôi chỉ bành trướng được có chừng. Vậy mà mỹ thuật càng khó hiểu bao nhiêu thì càng có giá trị bấy nhiêu. Thí dụ như ở Ý-đại-lợi và Đức-ý-chí: những nhà danh họa được tôn lên làm thần thánh chỉ vì có những tranh nguệch ngoạc khó hiểu, những bức họa mà công chúng không hiểu gì là đẹp cả nhưng mà công chúng cứ công nhận là những kỳ công kiệt tác, đến nỗi Mussolini và Hitler cũng phải ghen ghét, lúc lên ngôi độc tài thì việc thứ nhất là đem bỏ tù tác giả những kỳ công ấy mãi cho đến lúc bao giờ ngày hiểu được mỹ thuật thì thôi. Đấy, ngày xem! Bao giờ dân ta đến trình độ ấy! Bao giờ bọn nghệ sĩ chúng tôi được - bị bỏ tù như thế?

Người kia gật gù:

- Quả vậy!

Người này lại sốt sắng nói tiếp:

- Chỉ vì trình độ thấp kém của xã hội mà anh em nghệ sĩ chúng tôi phải quay về làm cái việc cải cách y phục nữ là món mỹ thuật dễ hiểu nhất. Bao giờ cả xã hội này biết thưởng thức vẻ đẹp về ... bộ đùi của người đàn bà thì mới hiểu giá trị của những bức vẽ khoả thân và do thế, mới hiểu nổi những món mỹ thuật tối cao

- Ô! ô! Cái đó đúng sự thực quá chứ?

- À, thế mấy chữ tối tân này, ngài bảo sao Sự phát minh cuối cùng đấy! Trông lạ lắm chứ? Ấy bình dân chưa hiểu nổi cao quý ở chỗ ấy, ta hãy cứ biết thế đã, bao giờ những kiểu chữ tối tân của tôi mà làm cho đến phải trí thức nữa cũng không đọc nổi, thì lúc ấy mới là sự đắc thắng hoàn toàn của nghệ thuật.

Mới nghe đến đấy, Xuân đã chợt thấy bóng bà Văn Minh thấp thoáng ở nhà trong. Nó bèn

rón rón vào thì hai người này cũng theo nó, vừa chuyện trò vừa vào trong cửa hàng.

- Lạ bà ạ.

Bà Văn Minh gật đầu đáp lại Xuân và bắt tay hai người kia

- Ông ngồi chơi Ông lại có việc gì thế? Đạo này báo lên hay xuống?

- Tôi lại có việc hệ trọng lắm. Báo lên được 50 số ...

- Thế anh này, anh hỏi gì?

Xuân lúng túng, xoa tay:

- Bấm ... bấm ... bà lớn Phó Đoan, hôm qua ...

Văn Minh cắt ngay:

- Im! Anh phải gọi là bà Phán, không thì bà không bằng lòng.

- Vâng! Bà Phán dặn tôi lại đây ... nói hộ ... với bà ...

- Được, thế anh ngồi đây mà đợi

Rồi bà Văn Minh ra hiệu mời ông nhà báo vào bộ sa lông ở tận bên trong cửa hàng. Xuân ngồi xuống một cái ghế sắt bọc vải ở gần cửa Tuy nó cũng hơi nóng ruột, song được dịp hưởng bằng mắt một bữa tiệc rất hiếm, nghĩa là ngắm nghía những bộ phận kín đáo của phái đẹp mà chỉ có cuộc Âu hoá là dám phô rạ Nào là những cái ngực khiêu khích đeo những cóoc-sê lụa viền đăng ten, nào là những bắp đùi lồng trong những cái bít tất lụa Nào là áo lót mình, những quần đùi, tóm lại thì là đủ cả những cái có thể gọi xuân tình trong lòng một ông cụ già đã ăn khao bấy mươi Những súc lụa trơn và hoa nghìn tía muôn hồng làm cho cửa hiệu có một vẻ vui tươi đặc biệt. Trong cùng thì là cái phòng thử áo bằng ba bề nhưng căng, rồi đến xưởng thợ có mấy chiếc máy khâu và một lũ những đàn ông và đàn bà thợ may đi lại làm việc rộn rịp như trong một cái tổ ong ...

Một người đàn bà nọ giòng, phần sáp bôi rất vụng, đứng xem ngoài cửa kính ba phút, rồi vào Bà chủ hiệu chạy ra đón đả.

- Thưa bà, bà muốn mua hàng hay may áo ...

Bà khách nghĩ một lúc lâu, đoạn dè dặt nói:

- Tôi muốn ... may một bộ áo kiểu mới

Bà Văn Minh liền thoáng tán:

- Vàng, chính thế, bây giờ ai cũng phải cải cách y phục cho phù hợp thời trang. Cái lối trang điểm cổ làm cho người ta chóng già, ta phải thay đi mới được. Thưa bà, nếu bà không biết những thuật để giữ gìn sắc đẹp, thì khó lòng mà giữ được hạnh phúc gia đình, vì các cô thiếu nữ ngày nay ăn mặc lối mới cả, thật là một sự cạnh tranh ghê gớm ...

Bà khách trợn mắt lên sung sướng vì thấy hợp ý, nghĩ ba phút rồi đáp:

- Chao ôi! ôi chao ôi! Bà nói đúng quá! Các thiếu nữ bây giờ ăn mặc tợn hơn các me Tây khi xưa! Thật là tân thời, thật là dĩ thoã! Chao ôi! Họ cướp mất hạnh phúc của tôi, họ đẹp hơn tôi, họ quyến rũ ông Hàn nhà tôi, bây giờ tôi biết làm thế nào

Bà tru tréo như sắp cãi nhau với ai, khiến Văn Minh phải xua tay:

- Ấy chết! Bà đừng nóng nảy thế!

- Ông Hàn nhà tôi đêm nào cũng đi theo bọn gái mới thì tôi biết làm thế nào kia chứ, hở Giời!

- Thưa bà, cái đó rất dễ ... Bà chỉ việc ... ăn vận như họ ...

- Phải! Phải! Ấu là tôi cũng ăn mặc tân thời! Mặc cho thiên hạ sẽ gọi tôi là con dĩ già! Chỉ tại bà, các bà, chủ hiệu thợ may, các bà đầu têu ra mà thôi!

Bà Văn Minh so vai mà rằng:

- Thưa bà, chúng tôi chỉ tiến theo luật tiến hoá chung của xã hội Giữa buổi canh tân này, cái gì là bảo thủ thì bị đào thải đi! Bà có biết rằng từ khi chúng tôi mở cửa hiệu này ra thì bao nhiêu người vợ được cứu vớt, tìm thấy lòng yêu của chồng, lại được hưởng hạnh phúc gia đình rồi đó không?

- Thưa bà, thế thì tôi xin may ngay một bộ, bộ nào tân thời nhất! Mà xin bà đừng tính cao giá quá!

- Vàng! Vàng! Mời bà đi xem các kiểu áo ...

Bà chủ đưa khách đi điểm binh các ma nơ canh một lượt.

- Đây ... đây ... Tiệm may chúng tôi có rất nhiều kiểu, toàn do những sinh viên mỹ thuật có danh tiếng chế tạo ra cả. Đây, bà cứ xem những biển đề ở tượng là rõ nghĩa lý của từng bộ y phục một. Đây là bộ Lời hứa, nghĩa là để cho thiếu nữ nào mặc bộ ấy có thể hứa với bạn lòng một cuộc hẹn hò vậ Đây là bộ Chiếm lòng mặc bộ ấy thì ta nắm vận mệnh bọn nam nhi trong tay tạ Đây là bộ Ngây thơ, đây là bộ Dậy thì, toàn cho gái mới nhón. Từ đây vào là của các bà thiếu phụ, các bậc nội tướng rồi ... Thưa bà, đây là bộ Nữ quyền, của người đàn bà lúc nào cũng được chồng khiếp sợ. Còn đây là bộ Kiên trinh, cho những bà quả phụ nhất quyết ở vậ thờ chồng, và đây là bộ Lương lự, cho những đàn bà goá chồng, mà không biết nên thủ tiết hay là thối Còn đây, bộ y phục tân thời nhất, vừa được chế tạo ra

được mấy hôm nay thôi, chúng tôi chưa kịp kẻ bảng nhưng đã nhất định đặt là Chinh phục, nghĩa là có bộ y phục này, thì ai cũng phải say mê bà, dù là cả đến chồng bà!

Hai người đứng trước một bộ áo quần táo tợn vì may bằng thứ sa mỏng dính màu đen. Bên trong cái quần và cái áo chỉ có cái cóóc-sê và cái quần đùi đen thôi, nên chỉ cái người đàn bà gồ tuyệt đẹp ấy để lộ cả một nửa bộ ngực trên, cả hai cánh tay, và từ hai bên bẹn trở xuống cũng rõ mồn một.

Trong khi Văn Minh lộ vẻ đắc chí thì bà khách bĩu môi đứng lặng im, hồi lâu mới nói:

- Mặc bộ này thì ... khó coi lắm!

Lúc ấy nhà mỹ thuật và nhà làm báo cũng đều nghe ngóng. Ông nhà báo nói ngay:

- Dễ coi lắm thưa bà! Nếu bà mặc bộ này thì không còn một người đàn ông nào lại không chạy theo bà như chạy theo những cô gái ngây thơ!

Nhà mỹ thuật thêm:

- Chinh phục! Tôi đã phải đặt tên là Chinh phục!

Bà khách lại nói:

-Quần với áo mà đến thế thì chả còn ... che đậy gì được mấy tí.

Nhà mỹ thuật lại cãi:

- Thưa bà, những nguyên tắc về y phục đã thay đổi Chúng tôi mà có thể chế ra kiểu này cũng là vì theo cái quan niệm y phục của các nhà thợ may lớn ở Tây phương. Quần áo để tô điểm, để làm tăng sắc đẹp, chứ không phải để che đậy. Bao giờ ... bao giờ mà y phục tiến bộ đến cực điểm đi đến chỗ tận thiện tận mỹ, thì nghĩa là y phục phải không còn ... che đậy cái gì của người đàn bà nữa!

Trước sự hoài nghi của bà khách, bà chủ phán thêm:

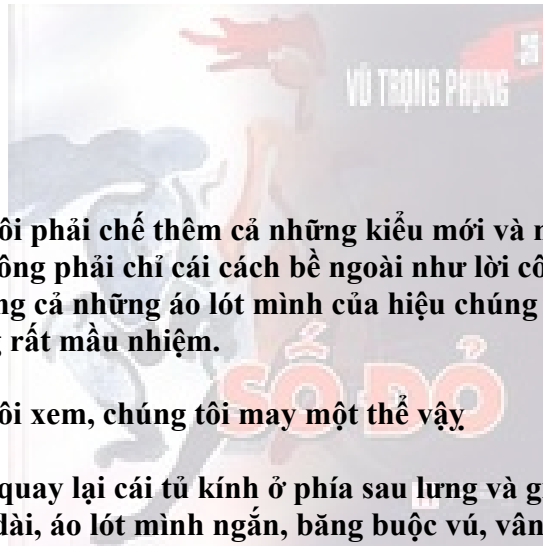
- Nếu bà có sợ mới quá thì bà cứ việc chờ những lúc ông Hàn nhà ta sắp đi chơi là bà mặc nó vào rồi đứng soi gương trong nhà thì cũng đủ cho ông Hàn nhà ta phải mê tơi

Bà khách gật gù:

- Phải! Phải đấy! Dễ phải đến thế thì mới có công hiệu

Văn Minh lại nói:

Thưa bà, hạnh phúc của gia đình có gì khác, nếu nó không là hạnh phúc của vợ chồng? Nếu ái tình đến thời kỳ phai nhạt thì làm thế nào cho vợ chồng có hạnh phúc?

- Phải lắm!

- Bởi thế cho nên chúng tôi phải chế thêm cả những kiểu mới và những thứ quần áo lót mình ở bên trong chứ không phải chỉ cái cách bề ngoài như lời công kích của bọn đạo đức hủ lậu đâu. Nếu bà lại dùng cả những áo lót mình của hiệu chúng tôi thì ấy là bà đã biết những bí thuật giữ chồng rất màu nhiệm.

- Đâu. Xin bà cho chúng tôi xem, chúng tôi may một thể vậy.

Văn Minh dẫn bà khách quay lại cái tủ kính ở phía sau lưng và giở ra một đống những quần đùi, cóóc-sê, áo lót dài, áo lót mình ngắn, băng buộc vú, vân vân ...

- Đây là cái áo Ôm ờ ... Đây là cái quần Hây chờ một phút ... Đây là cái áo lót Hạnh phúc, đây là cái cóóc-sê Ngừng tay. Bà xem! Ngoài cửa hàng Âu hoá chúng tôi, làm gì có hiệu nào săn sóc đến hạnh phúc của phái đẹp một cách chu đáo.

Bà khách gật đầu lia lịa mà rằng:

- Vân, tôi xin vâng! Tôi xin Âu hoá theo văn minh, ăn vận theo tiến bộ! Xin gọi phó may lên và tôi vào buồng thử!!

Văn Minh chỉ nhà mỹ thuật:

- Bẩm đây, phó may đấy! Một nhà tài tử nguyên sinh viên trường Mỹ thuật Đông Dương để hậu hạ cho cái sắc đẹp của các bà!

Nhà mỹ thuật cúi đầu rất thấp mà rằng:

- Xin mời bà đi theo tôi, tôi rất được hân hạnh.

Rồi hai người vào cái buồng kín che bằng nhung.

Để Xuân cứ ngồi ngáp dài, Văn Minh còn cãi nhau với ông nhà báo đã.

- Thưa ông, nếu ông tặng tiền quảng cáo thì quá lắm.

- Thưa bà, ấy là bà nhầm. Báo của tôi mỗi ngày một tăng độc giả, cái danh giá của chúng tôi mỗi ngày bị bọn bảo thủ làm cho tiêu đi mất một tị, thế là chỉ lợi cho bà. Và lại số người theo mới cứ tăng ...

- Thưa ông, đó là sự tự nhiên, mà có lợi thì lợi cho các ông chứ cho gì riêng tôi mà ông lại ...

- Không! Lợi nhất cho bà và những ai cùng nghề với bà!

- Ông hô hào đổi mới, người ta theo mới thì lợi cho các ông đã chứ?

- Không, lợi nhất cho bà, tôi đã nói thế.

- Ông tưởng thế, chứ báo của ông đã có ảnh hưởng gì? Chắc đâu ...

Nhà viết báo đến đây, sùi bọt mép ra vì tức giận:

- Không có ảnh hưởng, bà bảo Thế bà xem xã hội bây giờ tiến hoá đến đâu Bà có đọc báo hàng ngày đó không? Bao nhiêu vụ ly dị! Bao nhiêu cuộc ngoại tình? Con gái theo giai đùng đùng đàn ông chê vợ hàng lũ, lại vừa có cả một ông huyện treo ấn từ quan để theo một cô gái tân thời, như thế, tôi tưởng là báo chúng tôi có ảnh hưởng quá nữa! Ngày nào cũng có một tiệm khiêu vũ mới mở ...

Đến đây thì bà Phó Đoan vừa lúc bước vào Xuân Tóc Đỏ vung đứng lên. Văn Minh cũng mặc ông nhà báo đứng đấy với mọi cái ảnh hưởng của tờ báo

- Cháu! Cháu! ...

- Lạy dì ... À, dì vào đây cho cháu nói khế cái này!

Bà dì và cô cháu đem nhau ra một góc tận đằng xa ... Ông nhà báo cầm mũ ra thẳng với sự giận dữ và sự nhận chân ra cái chân lý: nghề viết báo là một bạc nghệ. Xuân Tóc Đỏ đi đi lại lại có vẻ đợi chờ ...

- Dì dặn cái thằng ấy đến đây làm gì thế?

- À, thế thì dì đã bảo là để cháu nhận nó giúp việc thì dì cho xây cái sân quần ở nhà để dì cháu ta tập mà lại

- Vâng, nhưng mà xây sân quần thì cũng phải ít lâu nữa chứ? Ai mượn ngay nó làm gì cho tốn cơm tốn tiền?

Bà Phó Đoan ngẩn người ra mà rằng:

- Ừ nhỉ? Nhưng mà bắt đợi chờ thì nó chết đói mất!

Hồi lâu, bà mừng rỡ thì thào vào tai cháu:

- Hay là thế này, Trước khi có sân quần, ta hãy ... như thế, như thế, thì không sợ cơm toị Cháu nghĩ sao

Ấy thế là Xuân Tóc Đỏ bắt đầu dự vào cuộc cải cách xã hội

Chương: 5

BÀI HỌC TIỀN BỘ CỦA XUÂN TÓC ĐỎ

HAI QUAN NIỆM VỀ GIA ĐÌNH VÀ XÃ HỘI VẮNG TÔI, TÔI LÀ NGƯỜI CHỒNG MỘC SỪNG!

Ông chủ, bà chủ đã cùng với mấy bà tân thời và mấy ông du học sinh lên một chiếc xe hơi đi lên hiệu khách ăn cơm.

Bọn thợ may, các cô khâu, đã lũ lượt kéo nhau ra về.

Đồng hồ đánh 12 tiếng.

Ngoài Phố, trên các cây sấu, những con ve sấu nhất định phá giấc ngủ trưa của các quý quan.

Xuân Tóc Đỏ tự hỏi: "Thế này thì nước mẹ gì?" Nó đi đi lại lại, ôn những lời dặn bảo của chủ nó.

- Trước khi có thể giúp chúng tôi về thể thao, anh hãy cố sức giúp xã hội trong cuộc Âu hóa. Anh phải nhớ kỹ rằng hôm nay trở đi thì anh đã dự một phần vào cuộc cải cách xã hội rồi. Từ đây mà đi xã hội văn minh hay dã man là trách nhiệm ở anh! Vậy anh nên làm ăn chăm chỉ, phải trông nom hết tất cả mọi việc, và nhất là phải hiểu những công việc mình làm.

Ông chủ thời nói một cách cầu kỳ đại khái thế. Giản dị hơn nữa, bà chủ chỉ bảo Xuân:

- Thế nghĩa là lúc nào rồi thì cầm cái chổi này (bà đưa luôn ngay ra một cái phát trần) mà phủ bụi những súc lụa, những quần áo ở ma nơ canh. Phải biết cái gì là vệ sinh, đừng để cửa hiệu rác rưởi, bụi bặm.

- Vâng ạ.

Nhà mỹ thuật lại dặn:

- Cần hơn nữa là anh phải biết tên các đồ hàng, các mốt y phục, để cho khác vào hàng thì có thể chỉ bảo cho khách có một cái gu.

- Bẩm cái gu là cái gì ạ?

Nhà thẩm mỹ đã áp úng, phải vỗ tay vào trán mấy cái, rồi mới nói:

- Nghĩa là ... nghĩa là cái thích, cái sở thích, cái ... cái quan niệm về mỹ thuật.

- Bẩm, tôi vẫn chưa hiểu.

- Anh không hiểu thì phải cố mà hiểu! Thế là thế này: Anh phải thoáng trông thấy một bộ quần áo là nhớ ngay đến tên của nó, để mà có thể tán cho khách nghe vui tại Anh phải biết cái phận sự của người vắng-đơ, nghĩa là người bán hàng! Mỗi khi có một người bằng lòng may một bộ y phục tân thời, thế là nước nhà lại có thêm một người tiến bộ.

- Bẩm, như thế thì ra tôi lại phải biết cả các mặt hàng tơ lụa hay là bà này nên may mặc ra làm sao, cô kia nên may mặc ra làm sao

Nhà mỹ thuật trợn mắt, so vai, trở mặt Xuân:

- Lạm quyền! Lạm quyền! Đây là công việc của tay-ơ 1 là của tôi! là của một mình tôi! Một mình tôi mà thôi! Đây này ... anh ra đây

Xuân bị lôi đến trước một chiếc ma nơ canh. Nhà mỹ thuật nói:

- Hở cánh tay và hở cổ là Dậy thì! Anh đọc thật to lên!

Xuân nhắc lại như một con vẹt học một bài học thuộc lòng:

- Hở cánh tay và hở cổ là Dậy thì! Hở cánh tay và hở cổ là Dậy thì!

Nhà mỹ thuật gật gù hài lòng và lôi Xuân ra một cái ma nơ canh khác:

- Hở đến nách và hở nửa vú là Ngây thơ! Đọc cho quen mồm đi!

- Hở đến nách và hở nửa vú là Ngây thơ! Hở đến nách và hở nửa vú là Ngây thơ!

- Tốt lắm! Anh cứ chịu khó học như thế vài lượt là thuộc mặt chữ, à quên, không! là đã thuộc lấy kiểu mới mà nghệ thuật đã chế tạo đó. Từ đây mà đi thì cuộc Âu hóa trông cậy vào cái óc thông minh của anh. Đây này, bộ này là bộ Kiên trinh, cho những vị quả phụ nào nhất định không đi bước nữa, cho nên quần áo kín đáo trông nghiêm nghị, cổ áo lá sen lờ xoè che kín cả hai đường hằn của đôi vú. Bên cạnh thì là bộ Lương lự cho nên cổ áo kiểu khăn san thì che kín thân áo về một bên vú mà để hở hẳn thân áo về một bên. À quên, anh đọc nổi những chữ kẻ ở bảng này đấy chứ?

- Bẩm vâng, chữ này kiểu cũ, tôi đọc được.

- Thôi, thế tôi để nguyên một mình anh với ainh!

Trước khi ra đi, bà Văn Minh còn dặn:

- Anh lấy cái bảng có chữ Đóng cửa buổi trưa mà treo tử kính rồi anh ngồi trông hàng. Có ai vào thì tiếp, ai hỏi thì nhớ lấy rồi ra bảo tôi

Thế rồi ... cả bọn ra đi

Xuân Tóc Đỏ đã hiểu rõ cái địa vị mình rằng trong cuộc Âu hóa, trong cái việc cải cách xã hội, nó chỉ là một anh loong toong. Nó không bắt mẫn ở chỗ ấy nhưng ở chỗ người ta không nhớ rằng nó cũng cần phải nghỉ ngơi com nước như mọi người khác. Nó thấy đói lắm. Nó rất muốn trông thấy bà Phó Đoan, nhưng bà đã lên xe hơi với con chó yêu quý của bà từ

